

Arrest

**nr. 343 744 van 27 maart 2026
in de zaak RvV X IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 5 september 2025 tot beëindiging van het verblijf van 5 september 2025.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 maart 2013 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Poolse echtgenote. Hij werd op 10 oktober 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoeker diende op 12 september 2018 een aanvraag om duurzaam verblijf in. Op 1 maart 2019 werd hij in het bezit gesteld van een F+kaart.

Op 24 april 2025 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete van 12 000 euro voor feiten van deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend enig ander rechtmatig oogmerk nastreeft, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan die terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van die terroristische groep, terwijl verzoeker wist of moest weten dat zijn deelname zou kunnen bijdragen tot

het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep; van het verspreiden van een boodschap of anderszins publiekelijk ter beschikking te hebben gesteld met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van een terroristische aanslag en voor de voorbereiding van een terroristische aanslag als medeplichtige.

Op 5 september 2025 neemt de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 september 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer

Naam: C.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Kulu

Nationaliteit: Turkije

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 29.11.2010 bent u in Kulu (Turkije) gehuwd met K. A. (geboren op (...)1988 te Pila, Polen).

K. A. diende op 08.02.2013 in Antwerpen een “aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese onderdaan – werkzoekende” (bijlage 19) in. Ze verklaarde daarbij dat ze op 24.12.2012 in België aangekomen was.

Op 21.03.2013 diende u in Antwerpen een “aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in uw hoedanigheid van echtgenoot van K. A.” (bijlage 19ter) in. Ook u verklaarde op 24.12.2012 in België te zijn aangekomen.

Op 20.06.2013 nam de stad Antwerpen een “Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten” inzake de aanvraag van K. A.. Zij beschikte over een bijkomende maand, namelijk tot 30.08.2013, om alsnog een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat zij een reële kans maakte om te worden aangesteld over te maken. Deze beslissing werd haar op 30.07.2013 betekend. De gevraagde documenten werden voorgelegd en op 23.09.2013 werd K. A. in het bezit gesteld van een “verklaring van inschrijving” (bijlage 8).

Op 23.09.2013 werd u in het bezit gesteld van een bijlage 15 geldig tot 07.11.2013 en op 10.10.2013 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart, die nog verlengd werd.

Op 12.09.2018 diende u te Antwerpen een “aanvraag om duurzaam verblijf” (bijlage 22) in. Daar de aanvraag niet behandeld werd binnen de vooropgestelde termijn van 5 maanden, werd het duurzaam verblijf u automatisch toegekend. Sinds 12.02.2019 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister en op 01.03.2019 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 27.03.2023 werd u aangehouden en op 29.03.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Mechelen opgesloten op verdenking van mededaderschap deelname activiteiten terroristische groep; verspreiden van een boodschap met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf; voorbereidende handelingen tot het plegen van een terroristisch misdrijf en poging terroristische moord.

Het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna: OCAD)¹ heeft op 02.10.2023 een dreigingsevaluatie opgesteld. Gelet op de aan OCAD voorgelegde elementen en rekening houdend met de methodologie en de valideringscriteria zoals omschreven in het Koninklijk Besluit van 23.04.2018 betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank “Haatpropagandisten”, werd u aangemerkt als een haatpropagandist. De dreiging die van u uitging, werd ingeschaald als niveau 2 (matig). Deze inschatting werd bevestigd in opvolgende evaluaties van OCAD, bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.11.2024 en 21.02.2025. Ook daaruit blijkt dat u nog steeds als haatpropagandist wordt beschouwd en dat de dreiging die van u uitgaat ongewijzigd wordt ingeschaald als niveau 2 (matig).

Op 24.04.2025 veroordeelde het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 05.06.2024) u tot een gevangenisstraf van 4 jaar, een geldboete van 12.000,00 euro (vervangende gevangenisstraf: 60 dagen) en werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan deelgenomen te hebben aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan 2 personen die

sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend enig ander rechtmatig oogmerk nastreeft, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan die terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van die terroristische groep, terwijl u wist of moest weten dat uw deelname zou kunnen bijdragen tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep; aan een boodschap te hebben verspreid of anderszins publiekelijk ter beschikking te hebben gesteld met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van een terroristische aanslag en aan de voorbereiding van een terroristische aanslag als medeplichtige (feiten gepleegd in de periode van 15.10.2022 tot en met 27.03.2023).

+++

U boet heden een gevangenisstraf van 4 jaar uit wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep, openbare aanzetting tot het plegen van een terroristische aanslag en voorbereiding van een terroristische aanslag. U zal strafeinde bereiken op 26.03.2027.

Sinds 18.07.2022 werkte E. E.A. bij Indaver in Beveren, waar ook u werkte. Ondanks het leeftijdsverschil van 26 jaar ontstond er een hechte band tussen jullie.

Op 17.02.2023 ontving de politie informatie dat de gebruiker van het Instagram-account '(...)' via zijn profiel haatpropaganda verspreidde, voortkomend uit een salafistische en jihadistische overtuiging. Uw collega, E., bleek de gebruiker van dit profiel te zijn. Binnen korte tijd werden talrijke onderzoeksmaatregelen bevolen, waaronder bijzondere opsporingsmethoden zoals observatie en infiltratie. De communicatie tussen E. en een aantal anderen, waaronder u, werd, waar mogelijk, onderschept en in kaart gebracht.

De Veiligheid van de Staat meldde dat E. tot dan toe onbekend was bij de veiligheidsdiensten, maar dat zijn sociale media duidelijk indicatoren van activistisch jihadistisch salafisme vertoonden. Zo verwees hij naar termen als taghut, kufar en tawhid, en naar IS. Er werden anasheeds (ingezongen strijdliederen zonder muziek) teruggevonden, en zijn Instagramaccount volgde bijna 400 profielen die, via profielfoto's (zoals vlaggen, emblemen en IS-scènes), gebruikersnamen of termen, duidelijk verwezen naar militante salafistische groeperingen. E. riep op tot vijandigheid jegens iedereen die geassocieerd werd met ongelovigheid of onderdrukking van ware gelovigen, verwees naar salafistisch geïnspireerde religieuze leiders en deelde een korte video waarin hij een fysieke gevechtstraining toonde. Via verschillende sociale mediakanalen verspreidde hij zeer radicale ideeën.

Uit verschillende berichten tussen u en E. blijkt hoe sterk u zijn radicale overtuigingen aanstuurde en versterkte. E. stelde zich onderdanig op ten aanzien van u en u leek hiërarchisch gezag te hebben over hem. Hij vroeg u regelmatig om raad en hield u op de hoogte van zijn activiteiten, waaronder de oprichting van onlinegroepen waarmee hij zijn boodschap verder trachtte te verspreiden. Binnen zo'n besloten groep bood u op een bepaald moment religieuze duiding bij het begrip 'taghut', een term die in extremistische kringen vaak centraal staat. U fungeerde voor E. als aanspreekpunt voor religieuze en ideologische vragen, waarbij u extremistische concepten vanuit een salafistisch-jihadistische invalshoek toelichtte, en u had op die manier ook invloed op de bredere groep waarmee hij zich omringde. Mede op uw aanraden werd voorzichtig gecommuniceerd, met gebruik van versleutelde kanalen en private chatrooms, wat erop wees dat men zich bewust was van de risico's om de aandacht van de veiligheidsdiensten te trekken. Op die manier bevestigde en versterkte u zijn overtuigingen, en speelde u een bepalende rol in zijn toenemende radicalisering tot het punt waarop hij concrete voorbereidingshandelingen trof voor het plegen van een terroristische aanslag in België (op een politiekantoor en/of -de woning van- Bart de Wever). Toen E. u op 11.03.2023 liet weten dat zijn vader hem het huis uit dreigde te zetten, reageerde u door te zeggen dat hij het ingeslagen pad moest blijven bewandelen en dirigeerde u hem naar verdere isolatie van zijn familie. U bestempelde de vader van E. als ongelovige en benadrukte dat hij de opdracht had tot afkeer en het bestrijden van ongelovigen. E. werd effectief door zijn vader en stiefmoeder uit de ouderlijke woning gezet en trok rond 22.03.2023 in bij zijn partner, met wie hij kort daarvoor (telefonisch) een religieus huwelijk afgesloten had.

Eind maart 2023 wees het strafonderzoek uit dat E. zeer actief op zoek was naar vuurwapens en concrete, verregaande plannen had om een terroristische aanslag te plegen en als martelaar te sterven zodat vanaf 27.03.2023 een reeks huiszoekingen en arrestaties verricht werden.

Het gerechtelijk onderzoek — met onderschepte communicatie, tapmaatregelen, analyse van in beslag genomen telefoons en laptops, observaties en verklaringen van beklaagden en getuigen — toont aan dat u in belangrijke mate verantwoordelijk was voor het radicaliseringsproces van uw jongere collega. Hoewel u zich niet rechtstreeks met de uitvoering van de voorbereidingshandelingen bezighield, fungeerde u als ideologische mentor voor de jongeman in kwestie.

Dat u een gematigde vorm van de Islam zou hebben aangehangen of E. zou hebben tegengehouden bepaalde radicale standpunten in te nemen, zoals u zelf voorhield, werd niet geloofd door de rechters. Ook al werd in de onderschepte communicatie tussen u en E. geen letterlijke verwijzing gevonden naar het concrete doelwit van de voorgenomen aanslag, de geplande datum en de bestelde wapens, was zowel de rechtbank als het hof van oordeel dat u niet alleen wist van de plannen van E. maar hierin ook een actieve bijdrage leverde door hem te steunen en aan te moedigen. E. kwam immers onder uw invloed in een geradicaliseerd denkpatroon terecht waardoor hij met zijn thuismilieu brak, hij een moord in terroristische context beraamde en daarbij bereid was een martelaarsdood te sterven.

Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 24.04.2025 blijkt: "De door de beklaagden E. E.A., H. C., J. E.H., S. B. en V. B. gepleegde feiten zijn uitermate ernstig en kunnen niet worden getolereerd in onze maatschappij. Beklaagden H. C., J. E.H., S. B. en V. B. maakten deel uit van een gestructureerde en in onderling overleg optredende terroristische groep personen die zich verzamelden rondom beklaagde E. E.A., terwijl zij allen wisten of moesten weten dat hun deelname zou kunnen bijdragen tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. Deze terroristische groep stelde zich onder leiding van beklaagde E. E.A. tot doel de maatschappij en haar instellingen op ernstige wijze te ontwrichten door een aanslag te plegen op politicus Bart De Wever en een niet nader bepaald politiecommissariaat, dat symbool staat voor de handhaving van de openbare orde en de veiligheid in ons land. Dat dergelijke aanslag niet alleen de geviseerde personen en hun familie maar ook België en haar instellingen ernstig zou hebben geschaad staat ontegensprekelijk vast. Verder hoeft het geen betoog dat beklaagden E. E.A. en S. B. met de door hen gestelde voorbereidende handelingen en de door de overige beklaagden verstrekte nuttige hulp in combinatie met hun radicale afkeer van de Belgische democratische samenleving, waarbij zelfs sprake is van het ombrengen van 'ongelovigen' vanwege hun extreme jihadistische salafistische geloofsovertuiging, blijken geven van een uiterst gevaarlijke, nietsontziende ingesteldheid. De door voormelde beklaagden gestelde handelingen vormen een reële en ernstige bedreiging voor de maatschappelijke orde en openbare veiligheid, evenals voor de veiligheid van de individuele burger. Een krachtadig signaal dringt zich op. [...] Beklaagde H. C. is 37 jaar en beschikt over een gunstig strafregister. Beklaagde H. C. betreft een aanhanger van het extreem jihadistisch salafistisch gedachtegoed en slaagde erin om beklaagde E. E. A. binnen een kort tijdbestek te radicaliseren. De dossierelementen tonen aan dat beklaagde E. E. A. veel ontzag had voor beklaagde H. C. en deze aanzag als zijn mentor en leermeester. Binnen deze specifieke context heeft beklaagde H. C. een heel belangrijke rol gespeeld in het radicaliseringsproces van beklaagde E. E. A. en de door voornoemde ondernomen démarches. De ontmoeting met beklaagde E. E. A. op 26 maart 2023 in combinatie met de inhoud van de contacten die beklaagde E. E. A. naderhand had illustreren dat beklaagde H. C. tot op dat moment een ondersteunende en bemoedigende rol heeft gespeeld. Beklaagde heeft op deze wijze niet alleen deelgenomen aan de activiteiten van de terroristische groep van mensen die zich rond beklaagde E. E. A. had gegroepeerd, maar is ook medeplichtig aan het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging D, nl. het stellen van voorbereidende handelingen met het oog op het plegen van een terroristische aanslag. Ter terechtzitting van het hof verklaarde beklaagde H. C. dat hij nooit opgemerkt heeft dat beklaagde E. E. A. radicaal was. Geconfronteerd met enkele gesprekken die hij met beklaagde E. E. A. had, verklaarde beklaagde H. C. ter terechtzitting van het hof nooit zulke gesprekken gehad te hebben en het zich evenmin te kunnen herinneren. De raadsman van beklaagde verduidelikte dat beklaagde, niettegenstaande hij betwist dat hij geradicaliseerd is, intussen een deradicaliseringstraject heeft doorlopen. Verder wordt erop gewezen dat beklaagde kan rekenen op de steun van zijn familie. Uit de aan het strafdossier gevoegde maatschappelijke enquête blijkt dat beklaagde H. C. meent geen begeleiding nodig te hebben en geen werkpunten ziet in zijn eigen functioneren. Wanneer hem een maatregel zou worden opgelegd, is hij wel bereid om mee te werken." U werd in beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 12.000,00 euro. Verder werd u, conform artikel 33, tweede lid van het Strafwetboek, gelet op de aard en de grote ernst van de bewezen verklaarde feiten en met het oog op de individuele en algemene preventie, ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid Strafwetboek gedurende een termijn van 5 jaar.

OCAD stelde op 02.10.2023 een dreigingsevaluatie op. Gelet op de aan OCAD voorgelegde elementen en rekening houdend met de methodologie en de valideringscriteria zoals omschreven in het Koninklijk Besluit van 23.04.2018 betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank "Haatpropagandisten", werd u aangemerkt als een haatpropagandist. De dreiging die van u uitging, werd ingeschaald als niveau 2 (matig). Deze inschatting werd bevestigd in opvolgende evaluaties van OCAD, bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.11.2024 en 21.02.2025. Ook daaruit blijkt dat u nog steeds als haatpropagandist wordt beschouwd en dat de dreiging die van u uitgaat ongewijzigd wordt ingeschaald als niveau 2 (matig).

U wordt door het OCAD beschouwd als een Haatpropagandist (HP) omdat u aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt:

- a. U berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat;*
- b. U rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode;*

c. U verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen.

De dreigingsevaluatie d.d. 21.02.2025 sluit als volgt af: "In conclusie kan gesteld worden dat C. H. het jihadistisch gedachtegoed uitdroeg naar een jonge man die een concrete intentie had tot het plegen van een terroristische daad, en daarmee een zware verantwoordelijkheid draagt in diens radicaliseringsproces. Betrokkene bleek bovendien ook de intentie te hebben om zijn problematisch gedachtegoed verder uit te dragen via online gespreksgroepen en zodoende zijn invloed en impact te vergroten. C. H. is zich zeer bewust van het veiligheidsrisico gekoppeld aan zijn daden en handelt navenant, hij ontkent bovendien in elke toonaard enige schuld. De detentiecontext waarin hij actueel verblijft maakt dat hij toegang heeft tot een grote groep beïnvloedbare personen, hij zal tijdens detentie dan ook best goed gemonitord worden om te bekijken of hij zijn beïnvloeding ook daar niet gaat gebruiken."

Dat u door OCAD ingeschaald wordt op dreigingsniveau 2, wijst op een matige maar reële dreiging. Dit vormt een serieuze aanwijzing dat uw aanwezigheid een risico kan inhouden voor de nationale veiligheid. De combinatie van uw ideologische overtuiging, het ontbreken van schuldbesef, het risico op recidive en uw potentieel tot beïnvloeding maakt dat uw aanwezigheid in België onverenigbaar is met de bescherming van de openbare orde. Gelet op de door u gepleegde feiten en de noodzaak om verdere terroristische activiteiten te voorkomen, is de beëindiging van uw recht op verblijf proportioneel en gerechtvaardigd. Aangezien er sinds de meest recente dreigingsevaluatie d.d. 21.02.2025 geen aanwijzingen zijn dat u uw opvattingen heeft genuanceerd of afstand heeft genomen van uw eerdere gedrag, blijft de inschatting dat u een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid gelden.

Uw persoonskenmerken, met name uw charismatische uitstraling en het vermogen om anderen te overtuigen en te radicaliseren, vormen een verhoogd risico voor de nationale veiligheid. Het strafdossier wijst uit dat u in staat bent geweest iemand volledig te beïnvloeden en te radicaliseren, wat de dreiging die van u uitgaat aanzienlijk vergroot. Door uw invloed kunt u potentiële terroristen mobiliseren en aanzetten tot het plegen van ernstige misdrijven, waardoor het risico op herhaling en bijgevolg ook op terroristische aanslagen niet kan worden uitgesloten. Deze capaciteit tot radicalisering maakt uw aanwezigheid in België bijzonder gevaarlijk en rechtvaardigt de genomen maatregel om uw verblijf te beëindigen als proportionele bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen, in het bijzonder uw bewezen lidmaatschap van een terroristische groep, uw actieve rol in het radicaliseringsproces van derden, uw aanduiding als haatpropagandist en de inschatting van het actuele dreigingsniveau, vormt uw aanwezigheid een actueel, reëel en ernstig gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. De beëindiging van uw verblijfsrecht is dan ook noodzakelijk en proportioneel, ter bescherming van de samenleving tegen verdere radicalisering en terroristische dreiging.

+++

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 24.06.2025 werd u in de gevangenis van Merksplas tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Er werd u toegelicht dat indien uw verblijfsrecht zou worden beëindigd, er later ook een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen kon worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

Op 31.07.2025 sprak de terugkeerbegeleider u opnieuw in de gevangenis om na te gaan of u al dan niet de intentie had het formulier hoorrecht over te maken. U was verbaasd dat uw advocaat dat nog niet gedaan had en zou contact opnemen met uw advocaat. Op 11.08.2025 werden uiteindelijk volgende documenten overgemaakt: de ingevulde vragenlijst hoorrecht; voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd tussen V. NV en C. H. d.d. 26.03.2015; arbeidsovereenkomst d.d. 04.11.2019 tussen C. M. NV en C. H.; meerdere salarisstrookjes van NV K.V.Z. Verstraete en van C. M. NV; Attest van verblijfplaats met het oog op een huwelijk op naam van K. A. d.d. 06.07.2025; Attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek op naam van K. A. d.d. 25.06.2025; Attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek op naam van C. H. d.d. 25.06.2025; Attest van gezinssamenstelling op naam van K. A. d.d. 25.06.2025; Uittreksel uit de registers op naam van K. A. d.d. 06.07.2025; uittreksel akte van geboorte d.d. 06.06.2019 van C. M.; huurovereenkomst op naam van H. C. en K. A. d.d. 12.09.2013 en d.d. 23.10.2024; attest voor regelmatige deelname aan de cursus voor maatschappelijke oriëntatie werkjaar 2013-2014; internationaal familieboekje; huwelijksakte van H. C. en K. A.; rapport M. schooljaar 2024-2025 en de bezoekerslijst van de gevangenis.

In de vragenlijst hoorrecht verklaart u dat uw moedertaal Turks is; dat u Nederlands, Turks, Pools, Engels, een beetje Frans en Koerdisch spreekt, leest en/of schrijft; dat uw identiteitskaart in de gevangenis Nieuw

Dendermonde ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw opsluiting woonachtig was te (...) 2140 Borgerhout/Antwerpen; dat u gehuwd bent met K. A. (...) 2140 Borgerhout/Antwerpen; (...); dat u een minderjarige dochter heeft, namelijk C. M. (...) 2140 Borgerhout/Antwerpen); dat u familie heeft in Turkije, niet in België; dat u arbeider bent; dat u gewerkt heeft als arbeider/kraanmachinist; dat u in Nederland gewoon en gewerkt heeft voor u naar België verhuisde; dat u voor u naar België kwam legaal in Nederland verbleef; dat u nog niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België. Op de vraag of u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, antwoordt u: "Mijn hele leven is hier, mijn familie is hier, mijn kind is hier geboren. Ik heb de meest productieve momenten van mijn leven in België doorgebracht. Heb ik geen leven in Turkije opgebouwd. Alles is in België. Ik wil niet mijn hele leven hier achterlaten en weggaan. Mijn dochter spreekt Nederlands en Pools. Haar Turks is zeer beperkt." U voegt nog toe: "Ik ben sinds 2011-2012 in Nederland en vanaf 2013 in België met mijn echtgenote en dochter. Ik heb hier mijn leven, familie, werk. Onze dochter gaat hier naar school. Haar leefwereld is hier. Wij zouden als familie verder samen in België willen verblijven. Ook tijdens mijn detentie werd ik zo vaak als mogelijk bezocht. Mijn vrouw komt elke week op bezoek. Mijn dochter brengt ze mee zo vaak als mogelijk: circa 3 keer per maand. Het zou zowel voor mijn gezin als voor mij enorm moeilijk zijn indien we niet langer samen zouden kunnen zijn. Ook tijdens mijn detentie hebben we geprobeerd om mekaar als gezin zoveel mogelijk te zien. Indien ik het land zou worden uitgezet, zou dit betekenen dat ik mijn vrouw en dochter niet meer kan zien, hetgeen ik enorm spijtig zou vinden."

+++

U bent op 29.11.2010 in Kulu (Turkije) gehuwd met K. A. (geboren op (...)1988 te Pila, Polen, Belgische nationaliteit sinds 25.11.2019). Jullie hebben samen een dochter: C. M. (geboren op 06.09.2018 te Edegem, Belgische nationaliteit sinds 25.11.2019). Zowel mevrouw als jullie dochter bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis waar u sinds 29.03.2023 ononderbroken verblijft.

Het wordt niet betwist dat u zich kunt beroepen op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Dit recht is echter niet absoluut. Inmenging in dit recht kan gerechtvaardigd zijn indien deze bij wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving, onder meer ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde of ter voorkoming van strafbare feiten. Gezien de ernst van de strafrechtelijke veroordeling, waarbij u schuldig bent bevonden aan deelname aan de activiteiten van een terroristische organisatie en medeplichtigheid aan de voorbereiding van een terroristische aanslag, wordt geoordeeld dat de beëindiging van uw verblijf proportioneel is en in overeenstemming met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Personen zoals u, die anderen bewust beïnvloeden met een jihadistisch-salafistische ideologie en hen aanzetten tot het treffen van concrete voorbereidingshandelingen voor het plegen van een terroristische aanslag, vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid en de fundamentele van de democratische rechtsstaat. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de belangen van de Belgische samenleving.

Uw echtgenote en dochter hebben beiden de Belgische nationaliteit sinds 25.11.2019. Niettemin blijkt uit uw administratief dossier niet dat uw gezinsleven uitsluitend in België kan worden uitgeoefend. Hoewel het gezin hier geworteld is, is niet aangetoond dat het voor uw echtgenote en dochter onmogelijk zou zijn om u – indien zij dat wensen – te volgen naar het buitenland en het gezinsleven aldaar voort te zetten. Noch uit uw administratief dossier, noch uit de stukken die u naar aanleiding van deze beslissing hebt voorgelegd, blijken objectieve belemmeringen, zoals ernstige medische of sociale omstandigheden, die dit onmogelijk maken. Uw echtgenote volgde u reeds uit Nederland naar België (aangezien u daar het verblijfsrecht geweigerd werd), mogelijks is zij bereid u opnieuw te volgen.

Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Poolse nationaliteit bij het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Aangezien uw echtgenote en dochter mogelijk ook de Poolse nationaliteit bezitten, zou u in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsrecht in Polen. Uit het dossier blijkt niet dat u daar in het verleden reeds een verblijfsaanvraag indiende en deze geweigerd werd. Op deze manier zou het gezinsleven in Polen voortgezet kunnen worden. Jullie spreken allen Pools en het is aannemelijk dat u en uw dochter ook vertrouwd zijn met de Poolse cultuur via uw echtgenote. Daarnaast zouden u en uw gezin er ook voor kunnen kiezen om het gezinsleven voort te zetten in Turkije, uw land van herkomst. Ook in dit verband liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn of dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zouden bestaan.

U heeft geen stukken aangebracht waaruit blijkt dat uw echtgenote om professionele of andere redenen aan België gebonden is. Er liggen evenmin concrete elementen voor die aantonen dat uw dochter haar scholing niet zou kunnen voortzetten in Polen, Turkije of elders. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, heeft zij

geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Uit het gegeven dat zij in België geboren werd en steeds in België gewoond heeft, kan niet afgeleid worden dat zij elders niet zou kunnen aarden. Ze is nog zeer jong waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat zij zich snel zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en dat ze snel een nieuwe taal zou kunnen aanleren of aanscherpen. U verklaarde in het hoorrecht dat zij Pools spreekt en een beperkte kennis van het Turks heeft. Uw echtgenote en dochter zouden makkelijk contact met vrienden en/of familie in België kunnen onderhouden aangezien zij het grondgebied vrijelijk kunnen in- en uitreizen.

Uw echtgenote en dochter worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar uw verblijfplaats in Turkije of elders. Er wordt niet aangetoond dat het gezin moeilijkheden zou ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Uw partner is nu ook, noodgedwongen, alleen verantwoordelijk voor de dagelijkse zorg van uw dochter. Zoals reeds vermeld verblijft u sinds 29.03.2023 ononderbroken in de gevangenis, volgens uw huidige detentiefiche zal u op 26.03.2027 strafeinde bereiken. Uw dochter zal dus ongetwijfeld reeds gewend zijn aan uw afwezigheid in haar dagdagelijkse leven en aan geplande bezoeken in een gecontroleerde setting. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet niet mogelijk zou zijn wanneer u in Turkije zou wonen. Er blijkt evenmin dat uw dochter mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder is, u niet zou kunnen opzoeken in Turkije.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn zoals supra reeds uitvoerig beschreven bijzonder ernstig en geven ze blijk van een uiterst gevaarlijke, nietsontziende ingesteldheid. De feiten verhogen daarenboven in grote mate het onveiligheidsgevoel binnen de samenleving.

Dat het contact met uw dochter en uw echtgenote moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling voor deelname aan de activiteiten van een terroristische organisatie en medeplichtigheid aan de voorbereiding van een terroristische aanslag op het Belgische grondgebied.

Gelet op de ernst van de gepleegde feiten en de noodzaak om de nationale veiligheid te beschermen, wordt geoordeeld dat de inmenging in uw gezinsleven gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is evenwel niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde artikel is een inmenging toegestaan indien deze bij wet is voorzien, gericht is op een legitiem doel en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Uit de feiten die aan uw veroordeling ten grondslag liggen, blijkt dat u ideeën aanhangt die aanzienlijk afwijken van de algemeen aanvaarde normen en waarden binnen de Belgische samenleving. U bent aanhanger van een salafistisch-jihadistisch gedachtengoed, een ideologie die indruist tegen de fundamentele principes van gelijkheid, respect en sociale cohesie die binnen onze samenleving gelden, en die aangeeft dat u zich niet volledig heeft geïntegreerd. Deze omstandigheden maken de inmenging noodzakelijk ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U was ruim 23 jaar oud toen u in België kwam wonen, heden bent u 37. Sinds 29.03.2023 verblijft u ononderbroken in de gevangenis en volgens uw huidige opsluitingsfiche zal u strafeinde bereiken op 26.03.2027. Voor u naar België kwam verbleef u enige tijd in Nederland. U kwam in Nederland aan op 29.01.2011 en diende er op 11.02.2011 bij het IND-loket in Den Haag een verblijfsaanvraag in op basis van uw huwelijk met mevrouw K. die toen woonachtig was in Nederland. De aanvraag werd geweigerd op

29.10.2012. Het bezwaar dat u tegen deze weigeringsbeslissing indiende, werd niet-ontvankelijk verklaard op 05.02.2013.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. U had immers de intentie u hier permanent te vestigen nadat u het verblijf geweigerd werd in Nederland.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met eventuele vrienden en verwanten in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Turkije dan wel elders.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Turkije aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Turkije, het land waar u geboren werd en opgroeide. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u er nog familie, vrienden of kennissen heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen.

Daarnaast blijkt uit het dossier dat uw echtgenote oorspronkelijk de Poolse nationaliteit had en mogelijk deze nog bezit, wat erop wijst dat, indien een terugkeer naar Turkije niet wenselijk zou zijn, ook een verblijf in Polen een reële mogelijkheid vormt om uw privéleven verder te zetten.

Gelet op de ernst van de feiten en uw veroordeling voor terrorisme, wegen uw privébelangen niet op tegen de noodzaak om de openbare orde en veiligheid van de samenleving te waarborgen.

+++

De redenen waarom de beëindiging van uw verblijf verantwoord en zelfs noodzakelijk geacht worden, zijn bovendien dwingende redenen van openbare veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980. Volgens artikel 83, lid 1, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie valt terrorisme onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en de nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 44bis en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoekende partij kreeg kennis van de beslissing tot beëindiging van het verblijf op 09/09/2025 gestoeld op het element dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en nationale veiligheid daar zijn aanwezigheid een actueel, reëel en ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip “nationale veiligheid”, zoals gebruikt in artikel 55/3/1, §1 vreemdelingenwet, wordt niet nader omschreven door de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft evenwel geoordeeld dat dit begrip dient te worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie, daar deze bepaling een omzetting vormt van art. 14, lid 4, a) van de richtlijn 2011/95/EU. Aldus stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat artikel 55/3/1, §1 restrictief dient te worden toegepast.

***Daarenboven is het noodzakelijk dat verzoeker ook effectief een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de samenleving. Dit gevaar dient te blijken uit “concrete, voldoende geobjectiveerde, consistente en zwaarwichtige gegevens”. (RvV 19 mei 2020, nr. 235.914.)*

In casu stelde OCAD dd. 02/10/2023 een dreigingevaluatie op. Dhr. CIFCI werd hierbij aangemerkt als haatpropagandist. Het dreigingsniveau dat van verzoeker uitging, werd ingeschaald als niveau 2 (matig).

Deze inschatting werd later bevestigd in opvolgende evaluaties van OCAD, bezorgd aan DVZ op respectievelijk 27/11/2024 en laatst op 21/02/2025. Laatstgenoemde dreigingevaluatie dateert immers van zo'n 8 maanden geleden.

Bijkomend werd ter zitting van het Hof van Beroep aangehaald dat dhr. C. intussen een deradicaliseringstraject heeft doorlopen.

Onder deze omstandigheden rijst de vraag of verzoeker op heden daadwerkelijk nog een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

***Artikel 44bis §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”(eigen onderstreping en vetmaking)

Verwerende partij gaat al te snel ervan uit dat verzoeker, omwille van het loutere feit dat hij de Turkse nationaliteit heeft, dat hij voldoende bindingen heeft met het land van herkomst.

Verwerende partij houdt hierbij niet voldoende rekening met de gezinssituatie van verzoeker, dat hij zijn professioneel leven in België heeft opgebouwd, dat zijn dochter in het Nederlands wordt opgevoed, en alhier naar school gaat.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 8 van het EVRM, van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het moge duidelijk zijn dat verzoeker quasi geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

Zijn leven is hier in België:

Zijn dochter is, net als zijn vrouw; Belgische, en is hier geboren, gaat hier naar school.

Verzoeker haalde dit in zijn hoorrecht ook aan dat hij vrouw en kind heeft in België.

***Opmerkelijk stelt verwerende partij in haar beslissing dat mevrouw K.*

verzoeker destijds volgde vanuit Nederland naar België en dat zij mogelijks opnieuw bereid is te volgen.

Het klopt dat het echtpaar C. -K. van Nederland naar België verhuisde, doch een verhuis naar een land waarin dezelfde taal — het Nederlands- wordt gesproken, is vanzelfsprekend niet zo drastisch, als verhuizen naar een land waarin een compleet andere taal wordt gesproken, en waarbij tevens de afstand wordt gecreëerd met het bestaande sociale netwerk.

-De vergelijking gaat dan ook niet op.-

BOVENDIEN, was het kind van verzoeker nog niet geboren t.t.v. hun verhuis naar België, zodat de situatie uiteraard niet te vergelijken is.

29/11/2010 huwelijk

24/12/2012 aankomst België

06/09/2018 geboorte dochter M.

Niet alleen zou het kind van verzoeker naar een land moeten verhuizen dat ze niet kent, waar ze de taal niet van spreekt, ze zou ook van school moeten veranderen.

Bovendien zijn de schoolopleidingen in Turkije absoluut niet te vergelijken met de kwaliteit en ondersteuning die de Belgische scholen aanbieden, zodat het zeker niet in het belang van het kind zou zijn om te verhuizen uit België.

***Wanneer de bestreden beslissing wordt doorgevoerd en verzoeker bijgevolg het land zal dienen te verlaten, zullen de gevolgen voor verzoeker en zijn gezin niet te overzien zijn.*

Daar de bestreden beslissing het minderjarig kind van verzoeker, weze het onrechtstreeks, mede treft, en, dienen de belangen van de kinderen voorop gesteld te worden.

Op 20 november 1989 nam de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York het 'Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind' aan. In België kreeg dit Kinderrechtenverdrag in 1992 kracht van wet.

Art. 3 Kinderrechtenverdrag:

§1 "Als openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechten Comité heeft verduidelijkt dat dit niet alleen geldt voor maatregelen die een lidstaat neemt rechtstreeks ten aanzien van de kinderen. Het is ook van toepassing op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden.

En verder stelt art. 3 Kinderrechtenverdrag:

§2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voorzijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

§3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Zo stelt artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag verder:

"Lid 1 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

- a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;*
- b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;*
- c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;*
- d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;*
- e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.*

Lid 2 De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

Lid 3 De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden. "

***Wanneer de bestreden beslissing wordt doorgevoerd, en het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd, komt dit in feite er op neer dat het kind van verzoeker dient te verhuizen naar het land van herkomst van verzoeker (waarvan het kind geen enkele band mee heeft), en wordt het recht van het minderjarige kind, zijn recht op onderwijs, op de wijze dat dit recht gegarandeerd wordt in België, ontzegd. DAN WEL als de echtgenote zou beslissen om in België te blijven wonen met het kind, dat het kind de vader niet meer zal zien. Beide situaties zijn rampzalig voor het kind.*

De bestreden beslissing heeft absoluut geen voldoende afweging gekend, laat staan een evenredige afweging betreffende de belangen van het gezin, en al zeker niet van die van het kind. Nochtans dienen de belangen van het kind de eerste overweging te zijn, conform art. van het Kinderrechtenverdrag;

Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf, heeft verwerende partij nochtans de verplichting tot belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

Verzoeker was 23 jaar toen hij naar België kwam op 24/12/2012. Zijn volwassen leven heeft hij in België doorgebracht.

Zijn echtgenote K. A. heeft sinds 25/11/2019 de Belgische nationaliteit (zie stuk 3). Samen hebben ze een dochter: C. M. (geboren op 06/09/2018 te Edegem). Hun dochter heeft eveneens sinds 25/11/2019 de Belgische nationaliteit. (zie stuk 6)

Daarnaast heeft verzoeker zelf, noch zijn dochter enige band met Polen. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat Polen een verblijfsrecht zou toekennen aan verzoeker, aangezien hij een veroordeling heeft.

Verzoeker zijn gezin is woonachtig in België (zie stuk 4 + 5). Hun sociale netwerk, werkgelegenheid en school van hun dochter M. bevinden zich hier. (zie stuk 7) De bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat verzoeker, maar ook zijn vrouw en zijn kind, hun ganse leven dient achter te laten.

Het verderzetten van het privéleven wordt voor verzoeker onmogelijk. Verzoeker en zijn familie hebben geen banden meer met Turkije en hebben daar evenmin belangen. De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing.

De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Dat de bestreden beslissing als onredelijk dient beschouwd te worden."

2.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het duurzame verblijfsrecht van verzoeker moet worden beëindigd omdat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt

voor de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid ter preventie van strafbare feiten, daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder preciseert dat verzoeker op 24 april 2025 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete van 12 000 euro voor feiten van deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend enig ander rechtmatig oogmerk nastreeft, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan die terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van die terroristische groep, terwijl verzoeker wist of moest weten dat zijn deelname zou kunnen bijdragen tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep; van het verspreiden van een boodschap of anderszins publiekelijk ter beschikking te hebben gesteld met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van een terroristische aanslag en voor de voorbereiding van een terroristische aanslag als medeplichtige. Het gezinsleven dat verzoeker in België onderhoudt met zijn echtgenote, die intussen de Belgische nationaliteit bezit, en hun minderjarig kind, verhindert volgens verweerder niet dat het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt het duurzaam verblijfsrecht van verzoeker beëindigd met toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet omwille van ernstige redenen van openbare orde. Deze bepaling, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

[...]

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker gehuwd is met een Belgisch onderdaan en dat hij een duurzaam verblijfsrecht in het Rijk heeft verkregen. Verweerder vermag, op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, in deze situatie een einde te stellen aan verzoekers verblijf in het Rijk indien ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid dit kunnen verantwoorden. Hij dient hierbij evenwel de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet, te respecteren.

De bovenstaande bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017. De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen

die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;

- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald:

“Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”.

Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan worden gelezen dat *“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”*

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”*, *“ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken”. De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers*

voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “*dwingende redenen van nationale veiligheid*”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (*Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25*).

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24*). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (cf. EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet een verregaand individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen, die steun vinden in het administratief dossier, moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en die de beëindiging van diens recht op verblijf rechtvaardigen.

Verweerder heeft in casu op gedetailleerde wijze uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, hetgeen verantwoordt dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd:

“Op 27.03.2023 werd u aangehouden en op 29.03.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Mechelen opgesloten op verdenking van mededaderschap deelname activiteiten terroristische groep; verspreiden van een boodschap met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf; voorbereidende handelingen tot het plegen van een terroristisch misdrijf en poging terroristische moord.

Het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna: OCAD)¹ heeft op 02.10.2023 een dreigingsevaluatie opgesteld. Gelet op de aan OCAD voorgelegde elementen en rekening houdend met de methodologie en de valideringscriteria zoals omschreven in het Koninklijk Besluit van 23.04.2018 betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank “Haatpropagandisten”, werd u aangemerkt als een haatpropagandist. De dreiging die van u uitging, werd ingeschaald als niveau 2 (matig). Deze inschatting werd bevestigd in opvolgende evaluaties van OCAD, bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.11.2024 en 21.02.2025. Ook daaruit blijkt dat u nog steeds als haatpropagandist wordt beschouwd en dat de dreiging die van u uitgaat ongewijzigd wordt ingeschaald als niveau 2 (matig).

Op 24.04.2025 veroordeelde het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 05.06.2024) u tot een gevangenisstraf van 4 jaar, een geldboete van 12.000,00 euro (vervangende gevangenisstraf: 60 dagen) en werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan deelgenomen te hebben aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan 2 personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend enig ander rechtmatig oogmerk nastreeft, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan die terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van die terroristische groep, terwijl u wist of moest weten dat uw deelname zou kunnen bijdragen tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep; aan een boodschap te hebben verspreid of anderszins publiekelijk ter beschikking te hebben gesteld met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van een terroristische aanslag en aan de voorbereiding van een terroristische aanslag als medeplichtige (feiten gepleegd in de periode van 15.10.2022 tot en met 27.03.2023).

+++

U boet heden een gevangenisstraf van 4 jaar uit wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep, openbare aanzetting tot het plegen van een terroristische aanslag en voorbereiding van een terroristische aanslag. U zal strafeinde bereiken op 26.03.2027.

Sinds 18.07.2022 werkte E. E.A. bij Indaver in Beveren, waar ook u werkte. Ondanks het leeftijdsverschil van 26 jaar ontstond er een hechte band tussen jullie.

Op 17.02.2023 ontving de politie informatie dat de gebruiker van het Instagram-account '(...)' via zijn profiel haatpropaganda verspreidde, voortkomend uit een salafistische en jihadistische overtuiging. Uw collega, E., bleek de gebruiker van dit profiel te zijn. Binnen korte tijd werden talrijke onderzoeksmaatregelen bevolen, waaronder bijzondere opsporingsmethoden zoals observatie en infiltratie. De communicatie tussen E. en een aantal anderen, waaronder u, werd, waar mogelijk, onderschept en in kaart gebracht.

De Veiligheid van de Staat meldde dat E. tot dan toe onbekend was bij de veiligheidsdiensten, maar dat zijn sociale media duidelijk indicatoren van activistisch jihadistisch salafisme vertoonden. Zo verwees hij naar termen als taghut, kufar en tawhid, en naar IS. Er werden anasheeds (ingezongen strijdlieden zonder muziek) teruggevonden, en zijn Instagramaccount volgde bijna 400 profielen die, via profielfoto's (zoals vlaggen, emblemen en IS-scènes), gebruikersnamen of termen, duidelijk verwezen naar militante salafistische groeperingen. E. riep op tot vijandigheid jegens iedereen die geassocieerd werd met ongelovigheid of onderdrukking van ware gelovigen, verwees naar salafistisch geïnspireerde religieuze leiders en deelde een korte video waarin hij een fysieke gevechtstraining toonde. Via verschillende sociale mediakanalen verspreidde hij zeer radicale ideeën.

Uit verschillende berichten tussen u en E. blijkt hoe sterk u zijn radicale overtuigingen aanstuurde en versterkte. E. stelde zich onderdanig op ten aanzien van u en u leek hiërarchisch gezag te hebben over hem. Hij vroeg u regelmatig om raad en hield u op de hoogte van zijn activiteiten, waaronder de oprichting van onlinegroepen waarmee hij zijn boodschap verder trachtte te verspreiden. Binnen zo'n besloten groep bood u op een bepaald moment religieuze duiding bij het begrip 'taghut', een term die in extremistische kringen vaak centraal staat. U fungeerde voor E. als aanspreekpunt voor religieuze en ideologische vragen, waarbij u extremistische concepten vanuit een salafistisch-jihadistische invalshoek toelichtte, en u had op die manier ook invloed op de bredere groep waarmee hij zich omringde. Mede op uw aanraden werd voorzichtig gecommuniceerd, met gebruik van versleutelde kanalen en private chatrooms, wat erop wees dat men zich bewust was van de risico's om de aandacht van de veiligheidsdiensten te trekken. Op die manier bevestigde en versterkte u zijn overtuigingen, en speelde u een bepalende rol in zijn toenemende radicalisering tot het punt waarop hij concrete voorbereidingshandelingen trof voor het plegen van een terroristische aanslag in België (op een politiekantoor en/of -de woning van- Bart de Wever). Toen E. u op 11.03.2023 liet weten dat zijn vader hem het huis uit dreigde te zetten, reageerde u door te zeggen dat hij het ingeslagen pad moest blijven bewandelen en dirigeerde u hem naar verdere isolatie van zijn familie. U bestempelde de vader van E. als ongelovige en benadrukte dat hij de opdracht had tot afkeer en het bestrijden van ongelovigen. E. werd effectief door zijn vader en stiefmoeder uit de ouderlijke woning gezet en trok rond 22.03.2023 in bij zijn partner, met wie hij kort daarvoor (telefonisch) een religieus huwelijk afgesloten had.

Eind maart 2023 wees het strafonderzoek uit dat E. zeer actief op zoek was naar vuurwapens en concrete, verregaande plannen had om een terroristische aanslag te plegen en als martelaar te sterven zodat vanaf 27.03.2023 een reeks huiszoekingen en arrestaties verricht werden.

Het gerechtelijk onderzoek — met onderschepte communicatie, tapmaatregelen, analyse van in beslag genomen telefoons en laptops, observaties en verklaringen van beklaagden en getuigen — toont aan dat u in belangrijke mate verantwoordelijk was voor het radicaliseringsproces van uw jongere collega. Hoewel u zich niet rechtstreeks met de uitvoering van de voorbereidingshandelingen bezighield, fungeerde u als ideologische mentor voor de jongeman in kwestie.

Dat u een gematigde vorm van de Islam zou hebben aangehangen of E. zou hebben tegengehouden bepaalde radicale standpunten in te nemen, zoals u zelf voorhield, werd niet geloofd door de rechters. Ook al werd in de onderschepte communicatie tussen u en E. geen letterlijke verwijzing gevonden naar het

concrete doelwit van de voorgenomen aanslag, de geplande datum en de bestelde wapens, was zowel de rechtbank als het hof van oordeel dat u niet alleen wist van de plannen van E. maar hierin ook een actieve bijdrage leverde door hem te steunen en aan te moedigen. E. kwam immers onder uw invloed in een geradicaliseerd denkpatroon terecht waardoor hij met zijn thuismilieu brak, hij een moord in terroristische context beraamde en daarbij bereid was een martelaarsdood te sterven.

Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 24.04.2025 blijkt: "De door de beklaagden E. E.A., H. C., J. E.H., S. B. en V. B. gepleegde feiten zijn uitermate ernstig en kunnen niet worden getolereerd in onze maatschappij. Beklaagden H. C., J. E.H., S. B. en V. B. maakten deel uit van een gestructureerde en in onderling overleg optredende terroristische groep personen die zich verzamelden rondom beklagde E. E.A., terwijl zij allen wisten of moesten weten dat hun deelname zou kunnen bijdragen tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. Deze terroristische groep stelde zich onder leiding van beklagde E. E.A. tot doel de maatschappij en haar instellingen op ernstige wijze te ontwrichten door een aanslag te plegen op politicus Bart De Wever en een niet nader bepaald politiecommissariaat, dat symbool staat voor de handhaving van de openbare orde en de veiligheid in ons land. Dat dergelijke aanslag niet alleen de geviseerde personen en hun familie maar ook België en haar instellingen ernstig zou hebben geschaad staat ontegensprekelijk vast. Verder hoeft het geen betoog dat beklaagden E. E.A. en S. B. met de door hen gestelde voorbereidende handelingen en de door de overige beklaagden verstrekte nuttige hulp in combinatie met hun radicale afkeer van de Belgische democratische samenleving, waarbij zelfs sprake is van het ombrengen van 'ongelovigen' vanwege hun extreme jihadistische salafistische geloofsovertuiging, blijken geven van een uiterst gevaarlijke, nietsontziende ingesteldheid. De door voormelde beklaagden gestelde handelingen vormen een reële en ernstige bedreiging voor de maatschappelijke orde en openbare veiligheid, evenals voor de veiligheid van de individuele burger. Een krachtdadig signaal dringt zich op. [...] Beklaagde H. C. is 37 jaar en beschikt over een gunstig strafregister. Beklaagde H. C. betreft een aanhanger van het extreem jihadistisch salafistisch gedachtegoed en slaagde erin om beklagde E. E. A. binnen een kort tijdbestek te radicaliseren. De dossier-elementen tonen aan dat beklagde E. E. A. veel ontzag had voor beklagde H. C. en deze aanzag als zijn mentor en leermeester. Binnen deze specifieke context heeft beklagde H. C. een heel belangrijke rol gespeeld in het radicaliseringsproces van beklagde E. E. A. en de door voornoemde ondernomen démarches. De ontmoeting met beklagde E. E. A. op 26 maart 2023 in combinatie met de inhoud van de contacten die beklagde E. E. A. naderhand had illustreerden dat beklagde H. C. tot op dat moment een ondersteunende en bemoedigende rol heeft gespeeld. Beklaagde heeft op deze wijze niet alleen deelgenomen aan de activiteiten van de terroristische groep van mensen die zich rond beklagde E. E. A. had gegroepeerd, maar is ook medeplichtig aan het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging D, nl. het stellen van voorbereidende handelingen met het oog op het plegen van een terroristische aanslag. Ter terechtzitting van het hof verklaarde beklagde H. C. dat hij nooit opgemerkt heeft dat beklagde E. E. A. radicaal was. Geconfronteerd met enkele gesprekken die hij met beklagde E. E. A. had, verklaarde beklagde H. C. ter terechtzitting van het hof nooit zulke gesprekken gehad te hebben en het zich evenmin te kunnen herinneren. De raadsman van beklagde verduidelijkte dat beklagde, niettegenstaande hij betwist dat hij geradicaliseerd is, intussen een deradicaliseringstraject heeft doorlopen. Verder wordt erop gewezen dat beklagde kan rekenen op de steun van zijn familie. Uit de aan het strafdossier gevoegde maatschappelijke enquête blijkt dat beklagde H. C. meent geen begeleiding nodig te hebben en geen werkpunten ziet in zijn eigen functioneren. Wanneer hem een maatregel zou worden opgelegd, is hij wel bereid om mee te werken." U werd in beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 12.000,00 euro. Verder werd u, conform artikel 33, tweede lid van het Strafwetboek, gelet op de aard en de grote ernst van de bewezen verklaarde feiten en met het oog op de individuele en algemene preventie, ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid Strafwetboek gedurende een termijn van 5 jaar.

OCAD stelde op 02.10.2023 een dreigingsevaluatie op. Gelet op de aan OCAD voorgelegde elementen en rekening houdend met de methodologie en de valideringscriteria zoals omschreven in het Koninklijk Besluit van 23.04.2018 betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank "Haatpropagandisten", werd u aangemerkt als een haatpropagandist. De dreiging die van u uitging, werd ingeschaald als niveau 2 (matig). Deze inschatting werd bevestigd in opvolgende evaluaties van OCAD, bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.11.2024 en 21.02.2025. Ook daaruit blijkt dat u nog steeds als haatpropagandist wordt beschouwd en dat de dreiging die van u uitgaat ongewijzigd wordt ingeschaald als niveau 2 (matig).

U wordt door het OCAD beschouwd als een Haatpropagandist (HP) omdat u aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt:

- a. U berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat;
- b. U rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode;
- c. U verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen.

De dreigingsevaluatie d.d. 21.02.2025 sluit als volgt af: "In conclusie kan gesteld worden dat C. H. het jihadistisch gedachtegoed uitdroeg naar een jonge man die een concrete intentie had tot het plegen van een terroristische daad, en daarmee een zware verantwoordelijkheid draagt in diens radicaliseringsproces. Betrokkene bleek bovendien ook de intentie te hebben om zijn problematisch gedachtegoed verder uit te

dragen via online gespreksgroepen en zodoende zijn invloed en impact te vergroten. C. H. is zich zeer bewust van het veiligheidsrisico gekoppeld aan zijn daden en handelt navenant, hij ontkent bovendien in elke toonaard enige schuld. De detentiecontext waarin hij actueel verblijft maakt dat hij toegang heeft tot een grote groep beïnvloedbare personen, hij zal tijdens detentie dan ook best goed gemonitord worden om te bekijken of hij zijn beïnvloeding ook daar niet gaat gebruiken.”

Dat u door OCAD ingeschaald wordt op dreigingsniveau 2, wijst op een matige maar reële dreiging. Dit vormt een serieuze aanwijzing dat uw aanwezigheid een risico kan inhouden voor de nationale veiligheid. De combinatie van uw ideologische overtuiging, het ontbreken van schuldbesef, het risico op recidive en uw potentieel tot beïnvloeding maakt dat uw aanwezigheid in België onverenigbaar is met de bescherming van de openbare orde. Gelet op de door u gepleegde feiten en de noodzaak om verdere terroristische activiteiten te voorkomen, is de beëindiging van uw recht op verblijf proportioneel en gerechtvaardigd. Aangezien er sinds de meest recente dreigingsevaluatie d.d. 21.02.2025 geen aanwijzingen zijn dat u uw opvattingen heeft genuanceerd of afstand heeft genomen van uw eerdere gedrag, blijft de inschatting dat u een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid gelden.

Uw persoonskenmerken, met name uw charismatische uitstraling en het vermogen om anderen te overtuigen en te radicaliseren, vormen een verhoogd risico voor de nationale veiligheid. Het strafdossier wijst uit dat u in staat bent geweest iemand volledig te beïnvloeden en te radicaliseren, wat de dreiging die van u uitgaat aanzienlijk vergroot. Door uw invloed kunt u potentiële terroristen mobiliseren en aanzetten tot het plegen van ernstige misdrijven, waardoor het risico op herhaling en bijgevolg ook op terroristische aanslagen niet kan worden uitgesloten. Deze capaciteit tot radicalisering maakt uw aanwezigheid in België bijzonder gevaarlijk en rechtvaardigt de genomen maatregel om uw verblijf te beëindigen als proportionele bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen, in het bijzonder uw bewezen lidmaatschap van een terroristische groep, uw actieve rol in het radicaliseringsproces van derden, uw aanduiding als haatpropagandist en de inschatting van het actuele dreigingsniveau, vormt uw aanwezigheid een actueel, reëel en ernstig gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. De beëindiging van uw verblijfsrecht is dan ook noodzakelijk en proportioneel, ter bescherming van de samenleving tegen verdere radicalisering en terroristische dreiging.”

Verzoeker verwijst naar de evaluatie verricht door OCAD op 2 oktober 2023 waarbij hij werd aangemerkt als haatpropagandist en het dreigingsniveau werd ingeschaald als niveau 2. Deze dreigingsevaluatie werd later bevestigd in 2024 alsook in 2025. Verzoeker hekelt dat de laatste dreigingsevaluatie dateert van 21 februari 2025, intussen zo'n acht maanden geleden. Daarnaast werd ter zitting bij het Hof van Beroep aangevoerd dat hij inmiddels een deradicaliseringstraject heeft gevolgd. Volgens hem rijst dan ook de vraag of hij op heden daadwerkelijk nog een actueel gevaar voor de samenleving vormt.

De meest recente dreigingsevaluatie verricht door OCAD dateert, zoals verzoeker zelf aanhaalt, van 21 februari 2025. Een uittreksel hiervan bevindt zich in het administratief dossier. De bevindingen van het OCAD worden eveneens weerspiegeld in de bestreden beslissing, waar verweerder motiveert dat verzoeker wordt aangemerkt als haatpropagandist en er van hem een dreigingsniveau 2 uitgaat. De meest recente evaluatie van het OCAD luidt als volgt:

“C. H. wordt verantwoordelijk geacht voor het radicaliseringsproces van zijn jongere collega. Hij onderhield zowel online als offline zeer nauwe contacten met hem en overtuigde hem van een jihadistisch salafistische visie op de Islam, tot zover dat de collega concrete voorbereidingshandelingen trof voor het plegen van een terroristische aanslag. Hoewel C. H. zich niet rechtstreeks inliet met de uitvoering van de voorbereidingshandelingen, fungeerde hij als een soort van ideologische mentor voor de jongeman in kwestie.

C. H. ontkent tot op heden elke betrokkenheid in het radicaliseringsproces van zijn collega. Hij stelt dat er gesprekken waren over de Islam, waar hij de nodige toelichting gaf, maar niet vanuit een terroristisch of jihadistisch gedachtegoed. Hij houdt ook aan dat hij niet op de hoogte was van de concrete aanslagplannen die de jongeman had. Er is op geen enkele manier sprake van enig schuldinzicht bij C. H.

C. H. werd op 27 maart 2023 aangehouden in het kader van de geplande aanslag door zijn collega. Op 5 juni 2024 werd C. H. door de Rechtbank van Eerste Aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van 13 jaar en tot een geldboete van 16.000 EUR voor deelname aan de activiteiten van een terroristische groep, voorbereiding van een terroristische aanslag, en openbare aanzetting tot het plegen van een terroristische aanslag. C. H. en mede-veroordeelden gingen in beroep tegen deze uitspraak. De rechtzaak voor het Hof Van Beroep is voorzien op 27 februari 2025.

Op het vlak van Ideologie is er voldoende informatie die aantoont dat C. H. aanhanger is van een salafistisch-jihadistisch gedachtegoed. Zijn problematische ideologische denkbeelden blijken onder meer uit het feit dat hij aan derden een extremistische interpretatie oplegde van bepaalde concepten die vaak binnen een jihadistisch salafistisch discours worden aangewend, zoals het al-wala'wa-bara principe, waarbij haat ten aanzien van niet-gelovigen wordt aangemoedigd. C. H. beschouwt zichzelf in de gesprekken die hij voert met zijn collega als een soort van ideologische mentor die extremistische interpretaties deelt. Hij hanteert hierbij echter steeds de nodige voorzichtigheid en wikt en weegt duidelijk zijn woorden in geschreven communicatie.

Daarentegen blijkt uit een aantal elementen duidelijk dat hij ook ideologisch geïnspireerd geweld goedkeurt en lijkt aan te moedigen. Zo stelt hij bijvoorbeeld dat de beslissing over leven en dood niet louter aan Allah toe behoort, maar dat ze zelf het recht in eigen handen moeten nemen. C. H. lag mee aan de basis van de breuk van zijn jonge collega met zijn thuismilieu en indoctrineerde hem voortdurend, tot op het moment dat deze op het punt stond om een aanslag te plegen.

C. H. ontkent totaal dat hij een problematische ideologie aanhangt, laat staan dat hij anderen heeft geradicaliseerd of geronseld voor deze ideologie. Tijdens detentie is er tot op heden geen blijk van een problematische ideologie. Betrokkene is gefrustreerd en schaamt zich over het feit dat hij wordt beschuldigd van terrorisme. Hij volgde een disengagementstraject, maar achtte dit niet nuttig, noch noodzakelijk.

Op het vlak van sociale context onderhield C. H. voorafgaand aan zijn arrestatie een zeer intensief contact van meerdere maanden met een jonge collega, die plannen had voor een terroristische aanslag. C. H. speelde een grote rol in diens radicaliseringsproces. C. H. nam ten aanzien van hem de rol op van een soort van mentor. Er was tussen beiden veel contact, zowel online als offline. C. H. maakte bovendien deel uit van enkele chatgroepen waarbij hij personen uit de omgeving van deze collega, die eveneens sympathie hadden voor hetzelfde problematische gedachtegoed, leek op te zoeken en samen te brengen met het oog op een verdere verspreiding van deze problematische visie op de Islam. C. H. heeft een gezin en schaamt zich voor het feit dat hij en zijn gezin vandaag – in zijn ogen volledig onterecht- gelinkt worden aan feiten van terrorisme.

Op het vlak van Intentie kan worden vastgesteld dat C. H. de intentie had om anderen te overtuigen van zijn ideologisch gedachtegoed. Dit startte bij zijn collega, maar breidde verder uit naar diens netwerk via chatgroepen. C. H. wakkerde de plannen en extremistische ideeën van zijn pupil aan. Hij bleek bovendien ook de intentie te koesteren om een extremistisch netwerk uit te bouwen, met het oog op een verdere verspreiding van zijn ideologie. Hij beschikt dus duidelijk over een extremistisch engagement, al zijn er geen indicaties die erop wijzen dat hij zelf effectief de intentie had tot het eigenhandig plegen van extremistische geweldsdaden. Betrokkene stelt vandaag dat het nooit zijn bedoeling is geweest om anderen aan te zetten tot geweld. Zo beweert hij zelfs dat hij zijn collega net op andere gedachten wou brengen. Het is moeilijk in te schatten in welke mate hij dergelijke uitspraak zelf gelooft, maar het lijkt in elk geval weinig aannemelijk dat zijn intenties niet in overeenstemming zouden zijn met zijn daden.

Wat Daden & Capaciteiten betreft blijkt uit de informatie dat C. H. zichzelf opwierp als religieuze mentor. Hij trachtte anderen te overtuigen van zijn gedachtegoed en wakkerde hun intentie tot het plegen van gewelddadig extremistisch gedrag aan. Door zijn intensieve uitwisseling en contacten, zowel online als offline, droeg hij sterk bij aan het radicaliseringsproces van minstens één andere persoon. C. H. gedroeg zich voorafgaand aan zijn arrestatie zeer voorzichtig en was steeds zeer veiligheidsbewust. Hij maande ook zijn gesprekspartners aan om voorzichtig te zijn voor wat men schreef of zei. Hij trof verschillende veiligheidsmaatregelen om te voorkomen dat zijn uitspraken en daden zouden kunnen aan het licht komen. Betrokkene ontkent dat hij op de hoogte was van de plannen van zijn kompaan, iets wat echter als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Op 5 juni 2024 werd C. H. veroordeeld voor het plegen van terroristische misdrijven. Hij gaat in beroep tegen deze beslissing en blijft erbij dat hij op geen enkele manier enige terroristische intentie had.

Met betrekking tot psychische problematiek zijn er duidelijk kenmerken van dominantie en leiderschap aanwezig in de persoonlijkheid van C. H. Hij heeft een zeker charisma en beschikt van daaruit over het potentieel om anderen te besmetten en te beïnvloeden met zijn gedachtegoed. Hij ziet zelf geen werkpunten in zijn functioneren en heeft geen enkel schuldinzicht. Betrokkene lijkt iemand die formeel medewerking zal verlenen aan begeleiding die men hem voorstelt, maar de vraag is in hoeverre hij daar daadwerkelijk iets zal uithalen inzake ideologische componenten of persoonlijk functioneren.

In conclusie kan gesteld worden dat C. H. het jihadistisch gedachtegoed uitdroeg naar een jonge man die een concrete intentie had tot het plegen van een terroristische daad, en daarmee een zware verantwoordelijkheid draagt in diens radicaliseringsproces. Betrokkene bleek bovendien ook de intentie te hebben om zijn problematisch gedachtegoed verder uit te dragen via online gespreksgroepen en zodoende zijn invloed en impact te vergroten. C. H. is zich zeer bewust van het veiligheidsrisico gekoppeld aan zijn daden en handelt navenant, hij ontkent bovendien in elke toonaard enige schuld. De detentiecontext waarin hij actueel verblijft maakt dat hij toegang heeft tot een grote groep beïnvloedbare personen, hij zal tijdens detentie dan ook best goed gemonitord worden om te bekijken of hij zijn beïnvloeding ook daar niet gaat gebruiken.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij lijkt aan te voeren dat de dreigingsevaluaties van het OCAD intussen achterhaald zouden zijn. Zoals gezegd, dateert de meest recente dreigingsevaluatie van 21 februari 2025 en werd de bestreden beslissing genomen op 5 september 2025. Op basis van de beoordeling gedaan door het Hof van Beroep van Antwerpen in zijn arrest van 24 april 2025 en de beoordeling gemaakt door het OCAD in zijn dreigingsevaluatie van 21 februari 2025, stelt verweerder vast dat verzoeker kan worden aangemerkt als 'haatpropagandist' en dat er een dreigingsniveau 2 geldt, dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, aan het verspreiden van een boodschap of anderszins publiekelijk ter beschikking te hebben gesteld met het oogmerk om aan te zetten tot het plegen van een terroristische aanslag en aan het voorbereiden van een terroristische aanslag als

medeplichtige. De feiten deden zich voor in de periode van 15 oktober 2022 tot en met 27 maart 2023. Verweerder bemerkt dat verzoeker verantwoordelijk is voor de radicalisering van één van zijn collega's; dat hij sterk diens radicale overtuigingen aanstuurde en versterkte; dat verzoeker hiërarchisch gezag over hem had; dat hij een bepalende rol speelde in diens toenemende radicalisering tot het punt waarop zijn collega concrete voorbereidingshandelingen trof voor het plegen van een terroristische aanslag op een politiekantoor in België en/of de woning van Bart de Wever; dat verzoekers advocaat aanvoert dat hij een deradicaliseringstraject heeft doorlopen doch dat verzoeker zelf meent geen verdere begeleiding nodig te hebben en geen werkpunten ziet in zijn eigen functioneren; dat hij in elke toonaard enige schuld ontkent en dat hij tijdens zijn detentie goed gemonitord zal moeten worden om na te gaan of hij zijn beïnvloeding ook binnen de detentiecontext zal gebruiken. Verder motiveert verweerder dat er serieuze aanwijzingen bestaan dat verzoeker een risico kan inhouden voor de nationale veiligheid; dat de combinatie van zijn ideologische overtuiging, het ontbreken van enig schuldbesef, het risico op recidive en zijn potentieel tot beïnvloeding ervoor zorgt dat verzoekers aanwezigheid in België onverenigbaar is met de bescherming van de openbare orde; dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht proportioneel en gerechtvaardigd is gelet op de noodzaak om verdere terroristische activiteiten te voorkomen; dat er sinds de dreigingsevaluatie van het OCAD van 21 februari 2025 geen aanwijzingen voorhanden zijn dat verzoeker zijn opvattingen heeft genuanceerd of afstand heeft genomen van zijn eerdere gedrag zodat de inschatting dat hij op heden een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid blijft gelden; dat de persoonskenmerken van verzoeker een verhoogd risico vormen voor de nationale veiligheid; dat hij in staat is geweest om iemand volledig te beïnvloeden en te radicaliseren; dat verzoeker door zijn invloed potentiële terroristen kan mobiliseren en aanzetten tot het plegen van ernstige misdrijven waardoor het risico op herhaling en op terroristische aanslagen niet kan worden uitgesloten en dat zijn aanwezigheid in België bijzonder gevaarlijk is. Al deze elementen verantwoord worden volgens verweerder dat de huidige maatregel wordt genomen.

Verzoeker komt niet verder dan zich louter af te vragen of uit de voorliggende informatie wel kan worden afgeleid dat hij nog een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Uit de bestreden beslissing blijkt op gedetailleerde en omstandige wijze waarom dit op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds het geval is. Verzoeker brengt geen concreet verweer of bewijsstukken naar voor waaruit kan worden afgeleid dat hij geen ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen. Evenmin wijst verzoeker elementen aan waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden bij het maken van zijn beoordeling in het licht van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige feitenvergaring.

Verder beroept verzoeker zich op een schending van artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet omdat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de mate waarin hij al dan niet nog bindingen heeft met zijn land van herkomst. Hij argumenteert dat het feit dat hij de Turkse nationaliteit heeft, niet noodzakelijkerwijs wil zeggen dat hij nog voldoende bindingen met Turkije heeft. Verzoeker heeft een gezinsleven en een professioneel leven opgebouwd in België, zijn echtgenote en dochter hebben de Belgische nationaliteit, spreken Nederlands en zijn dochter gaat in België naar school. Verzoeker stelt quasi geen banden meer te hebben met zijn land van herkomst.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij oppert dat onvoldoende zou zijn onderzocht of hij nog banden heeft met zijn land van herkomst, Turkije. In de eerste plaats wordt erop gewezen dat verzoeker werd gehoord op 24 juni 2025 in het kader van het lopende onderzoek naar de mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht. Dit staat niet ter discussie. Blijkens de bestreden beslissing, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker zoals deze blijkt uit het administratief dossier en uit de elementen die hij in het kader van het hoorrecht aan verweerder ter kennis heeft gebracht:

“In de vragenlijst hoorrecht verklaart u dat uw moedertaal Turks is; dat u Nederlands, Turks, Pools, Engels, een beetje Frans en Koerdisch spreekt, leest en/of schrijft; dat uw identiteitskaart in de gevangenis Nieuw Dendermonde ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw opsluiting woonachtig was te (...) 2140 Borgerhout/Antwerpen; dat u gehuwd bent met K. A. (...) 2140 Borgerhout/Antwerpen; (...); dat u een minderjarige dochter heeft, namelijk C. M. (...) 2140 Borgerhout/Antwerpen); dat u familie heeft in Turkije, niet in België; dat u arbeider bent; dat u gewerkt heeft als arbeider/kraanmachinist; dat u in Nederland gewoond en gewerkt heeft voor u naar België verhuisde; dat u voor u naar België kwam legaal in Nederland verbleef; dat u nog niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België. Op de vraag of u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, antwoordt u: “Mijn hele leven is hier, mijn familie is hier, mijn kind is hier geboren. Ik heb de meest productieve momenten van mijn leven in België doorgebracht. Heb ik geen leven in Turkije opgebouwd. Alles is in België. Ik wil niet mijn hele leven hier achterlaten en weggaan. Mijn dochter spreekt Nederlands en Pools. Haar Turks is zeer beperkt.” U voegt nog toe: “Ik ben sinds 2011-2012 in Nederland en vanaf 2013 in België met mijn echtgenote en dochter. Ik heb hier mijn leven, familie, werk. Onze dochter gaat hier naar school. Haar leefwereld is hier. Wij zouden als familie verder samen in België willen verblijven. Ook

tijdens mijn detentie werd ik zo vaak als mogelijk bezocht. Mijn vrouw komt elke week op bezoek. Mijn dochter brengt ze mee zo vaak als mogelijk: circa 3 keer per maand. Het zou zowel voor mijn gezin als voor mij enorm moeilijk zijn indien we niet langer samen zouden kunnen zijn. Ook tijdens mijn detentie hebben we geprobeerd om mekaar als gezin zoveel mogelijk te zien. Indien ik het land zou worden uitgezet, zou dit betekenen dat ik mijn vrouw en dochter niet meer kan zien, hetgeen ik enorm spijtig zou vinden.”

[...]

U was ruim 23 jaar oud toen u in België kwam wonen, heden bent u 37. Sinds 29.03.2023 verblijft u ononderbroken in de gevangenis en volgens uw huidige opsluitingsfiche zal u strafeinde bereiken op 26.03.2027. Voor u naar België kwam verbleef u enige tijd in Nederland. U kwam in Nederland aan op 29.01.2011 en diende er op 11.02.2011 bij het IND-loket in Den Haag een verblijfsaanvraag in op basis van uw huwelijk met mevrouw K. die toen woonachtig was in Nederland. De aanvraag werd geweigerd op 29.10.2012. Het bezwaar dat u tegen deze weigeringsbeslissing indiende, werd niet-ontvankelijk verklaard op 05.02.2013.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. U had immers de intentie u hier permanent te vestigen nadat u het verblijf geweigerd werd in Nederland.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met eventuele vrienden en verwanten in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Turkije dan wel elders.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Turkije aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Turkije, het land waar u geboren werd en opgroeide. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u er nog familie, vrienden of kennissen heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze overwegingen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Verweerder wijst erop dat verzoeker 23 jaar oud was toen hij zich in België vestigde, zodat Turkije het land is waar hij werd geboren en is opgegroeid. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat verzoeker nog familie, vrienden of kennissen in Turkije heeft die hem zouden kunnen opvangen. Daarnaast liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geen banden met zijn land van herkomst meer zou onderhouden. Er blijken geen onoverkomelijke of bijzondere hinderpalen te bestaan voor een terugkeer naar Turkije. Verzoeker gaat op geen enkele wijze concreet in op deze motieven. Wat de verwijzing naar zijn professionele leven in België betreft, moet worden opgemerkt dat verweerder rekening houdt met het feit dat verzoeker in België werkzaam is geweest. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij elders geen tewerkstelling zou kunnen bemachtigen. Deze motieven komen de Raad evenmin kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Verzoeker wijst verder op het gezinsleven dat hij heeft uitgebouwd met zijn Belgisch-Poolse echtgenote en hun Belgisch minderjarig kind. In die zin voert verzoeker dan ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de

administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yıldiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van verzoeker als volgt gemotiveerd:

"U bent op 29.11.2010 in Kulu (Turkije) gehuwd met K. A. (geboren op (...)1988 te Pila, Polen, Belgische nationaliteit sinds 25.11.2019). Jullie hebben samen een dochter: C. M. (geboren op 06.09.2018 te Edegem, Belgische nationaliteit sinds 25.11.2019). Zowel mevrouw als jullie dochter bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis waar u sinds 29.03.2023 ononderbroken verblijft.

Het wordt niet betwist dat u zich kunt beroepen op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Dit recht is echter niet absoluut. Inmenging in dit recht kan gerechtvaardigd zijn indien deze bij wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving, onder meer ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde of ter voorkoming van strafbare feiten. Gezien de ernst van de strafrechtelijke veroordeling, waarbij u schuldig bent bevonden aan deelname aan de activiteiten van een terroristische organisatie en medeplichtigheid aan de voorbereiding van een terroristische aanslag, wordt geoordeeld dat de beëindiging van uw verblijf proportioneel is en in overeenstemming met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Personen zoals u, die anderen bewust beïnvloeden met een jihadistisch-salafistische ideologie en hen aanzetten tot het treffen van concrete voorbereidingshandelingen voor het plegen van een terroristische aanslag, vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid en de fundamentele van de democratische rechtsstaat. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de belangen van de Belgische samenleving.

Uw echtgenote en dochter hebben beiden de Belgische nationaliteit sinds 25.11.2019. Niettemin blijkt uit uw administratief dossier niet dat uw gezinsleven uitsluitend in België kan worden uitgeoefend. Hoewel het gezin hier geworteld is, is niet aangetoond dat het voor uw echtgenote en dochter onmogelijk zou zijn om u – indien zij dat wensen – te volgen naar het buitenland en het gezinsleven aldaar voort te zetten. Noch uit uw administratief dossier, noch uit de stukken die u naar aanleiding van deze beslissing hebt voorgelegd, blijken objectieve belemmeringen, zoals ernstige medische of sociale omstandigheden, die dit onmogelijk maken. Uw echtgenote volgde u reeds uit Nederland naar België (aangezien u daar het verblijfsrecht geweigerd werd), mogelijks is zij bereid u opnieuw te volgen.

Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Poolse nationaliteit bij het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Aangezien uw echtgenote en dochter mogelijk ook de Poolse nationaliteit bezitten, zou u in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsrecht in Polen. Uit

het dossier blijkt niet dat u daar in het verleden reeds een verblijfsaanvraag indiende en deze geweigerd werd. Op deze manier zou het gezinsleven in Polen voortgezet kunnen worden. Jullie spreken allen Pools en het is aannemelijk dat u en uw dochter ook vertrouwd zijn met de Poolse cultuur via uw echtgenote. Daarnaast zouden u en uw gezin er ook voor kunnen kiezen om het gezinsleven voort te zetten in Turkije, uw land van herkomst. Ook in dit verband liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn of dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zouden bestaan.

U heeft geen stukken aangebracht waaruit blijkt dat uw echtgenote om professionele of andere redenen aan België gebonden is. Er liggen evenmin concrete elementen voor die aantonen dat uw dochter haar scholing niet zou kunnen voortzetten in Polen, Turkije of elders. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, heeft zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Uit het gegeven dat zij in België geboren werd en steeds in België gewoond heeft, kan niet afgeleid worden dat zij elders niet zou kunnen aarden. Ze is nog zeer jong waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat zij zich snel zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en dat ze snel een nieuwe taal zou kunnen aanleren of aanscherpen. U verklaarde in het hoorrecht dat zij Pools spreekt en een beperkte kennis van het Turks heeft. Uw echtgenote en dochter zouden makkelijk contact met vrienden en/of familie in België kunnen onderhouden aangezien zij het grondgebied vrijelijk kunnen in- en uitreizen.

Uw echtgenote en dochter worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar uw verblijfplaats in Turkije of elders. Er wordt niet aangetoond dat het gezin moeilijkheden zou ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Uw partner is nu ook, noodgedwongen, alleen verantwoordelijk voor de dagelijkse zorg van uw dochter. Zoals reeds vermeld verblijft u sinds 29.03.2023 ononderbroken in de gevangenis, volgens uw huidige detentiefiche zal u op 26.03.2027 strafeinde bereiken. Uw dochter zal dus ongetwijfeld reeds gewend zijn aan uw afwezigheid in haar dagdagelijkse leven en aan geplande bezoeken in een gecontroleerde setting. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet niet mogelijk zou zijn wanneer u in Turkije zou wonen. Er blijkt evenmin dat uw dochter mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder is, u niet zou kunnen opzoeken in Turkije.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn zoals supra reeds uitvoerig beschreven bijzonder ernstig en geven ze blijk van een uiterst gevaarlijke, nietsontziende ingesteldheid. De feiten verhogen daarenboven in grote mate het onveiligheidsgevoel binnen de samenleving.

Dat het contact met uw dochter en uw echtgenote moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling voor deelname aan de activiteiten van een terroristische organisatie en medeplichtigheid aan de voorbereiding van een terroristische aanslag op het Belgische grondgebied.

Gelet op de ernst van de gepleegde feiten en de noodzaak om de nationale veiligheid te beschermen, wordt geoordeeld dat de inmenging in uw gezinsleven gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM."

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing aldus blijkt dat niet betwist wordt dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het

maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (cf. EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner-criterium, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136). In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie

staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet, vereist dit dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het bestaande gezins- en privéleven van verzoeker in België, met zijn minderjarig kind en met de aanwezigheid van zijn echtgenote. Verzoeker maakt met zijn betoog, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven en de gevoerde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Inzake het gezinsleven van verzoeker, motiveert verweerder dat verzoeker sinds 2010 is gehuwd met zijn echtgenote en zij samen een minderjarige dochter hebben. De echtgenote van verzoeker en zijn minderjarige dochter verkregen beiden de Belgische nationaliteit in 2019. Er liggen geen stukken voor waaruit volgt dat zijn echtgenote afstand heeft gedaan van haar Poolse nationaliteit bij het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Gelet op zijn gezinsbanden met een Poolse onderdaan, zou verzoeker in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsrecht in Polen. Er blijkt niet dat hij in het verleden reeds een verblijfsaanvraag indiende bij de Poolse autoriteiten die later werd geweigerd. Op die manier kan het gezinsleven dan ook in Polen worden verdergezet. Verzoeker, zijn echtgenote en hun kind spreken allen Pools. Er kan worden aangenomen dat het kind ook vertrouwd is met de Poolse cultuur via haar moeder. Er liggen geen stukken voor die aantonen dat verzoekers kind haar scholing niet zou kunnen verderzetten in Polen. Zij heeft immers geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet voorhanden zou zijn. Wat het hoger belang van het kind betreft, stelt verweerder vast dat verzoekers dochter in België is geboren en er steeds heeft gewoond. Echter betekent dit niet dat zij ergens anders niet zou kunnen aarden. Het kind is nog zeer jong – ze is geboren in 2018 – waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat ze zich snel zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en dat ze snel een nieuwe taal zou kunnen aanleren of haar kennis van de Poolse taal zou kunnen aanscherpen. Verzoeker verklaarde dat zijn dochter reeds Pools spreekt en ook een beperkte kennis van het Turks heeft. Bovendien kunnen verzoekers echtgenote en hun dochter makkelijk het contact met België blijven onderhouden aangezien zij het grondgebied vrijelijk in en uit kunnen reizen. Verweerder voegt hier nog aan toe dat het gezin er ook voor zou kunnen kiezen om zich in Turkije te vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Er blijkt niet dat verzoekers echtgenote omwille van professionele of andere redenen aan België gebonden is. Desalniettemin worden verzoekers echtgenote en hun minderjarig kind niet verplicht om België te verlaten. Zij kunnen ervoor kiezen om in België te blijven en het contact met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen alsook aan de hand van periodieke bezoeken in het buitenland. Er wordt niet aangetoond dat het gezin moeilijkheden zou ondervinden om in België te blijven zonder de fysieke aanwezigheid van verzoeker. Verweerder wijst erop dat verzoeker sinds 29 maart 2023 in de gevangenis verblijft en zijn strafeinde pas zal bereiken op 26 maart 2027. Verzoekers echtgenote is op dit moment dan ook alleen verantwoordelijk voor de dagelijkse zorg van hun dochter. Het kind is dus reeds gewend aan de afwezigheid van verzoeker in haar dagdagelijkse leven en aan geplande bezoeken in een gecontroleerde setting. Uit niets blijkt dat contact via moderne communicatiemiddelen niet mogelijk zou zijn wanneer verzoeker in het buitenland verblijft. Er blijkt evenmin dat het kind, mits begeleiding van een volwassene, verzoeker niet zou kunnen bezoeken in het buitenland. Verweerder preciseert verder dat de bestreden beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten, zijnde verzoeker, treft. De feiten waarvoor hij veroordeeld werd, zijn bijzonder ernstig en geven blijk van een uiterst gevaarlijke, nietsontziende ingesteldheid. Dat het contact tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun kind moeilijker zal verlopen wanneer verzoeker in het buitenland verblijft, is alleen aan verzoeker te wijten aangezien dit een gevolg is van zijn strafrechtelijke veroordeling voor deelname aan activiteiten van een terroristische organisatie en medeplichtigheid aan de voorbereiding van een terroristische aanslag op het Belgische grondgebied. De ernst van de gepleegde feiten rechtvaardigt dan ook de inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn echtgenote en hun kind hem niet kunnen volgen naar een land waarin een compleet andere taal wordt gesproken en waarbij afstand wordt gecreëerd met hun bestaande sociale netwerk, gaat hij geheel voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Er wordt namelijk vastgesteld dat uit niets blijkt dat het gezin zich niet samen zou kunnen vestigen in Polen. Er mag vanuit worden gegaan dat verzoekers echtgenote en hun minderjarige kind over de Poolse nationaliteit beschikken. Ook zijn zij beiden de Poolse taal machtig. Verzoeker verklaart dat hij zelf ook Pools spreekt en er blijkt niet dat hij reeds heeft getracht om een verblijfsrecht in Polen te bekomen. De bewering dat de Poolse

autoriteiten aan verzoeker geen verblijfsrecht zullen toekennen omdat hij een strafrechtelijke veroordeling op zijn naam heeft, is niet meer dan een loutere hypothese die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. De kritiek dat het gezin zich niet zou kunnen vestigen in een land waarvan ze de taal niet machtig zijn en waarmee ze geen banden hebben, is dan ook niet dienstig. Verzoeker toont niet met enig begin van bewijs aan dat hij zich niet samen met zijn gezin zou kunnen vestigen in Polen, zouden zijn echtgenote en hun kind ervoor opteren om hem hier naartoe te volgen.

Er dient te worden benadrukt dat, zoals verweerder terecht bemerkt in de bestreden beslissing, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers echtgenote en hun minderjarige kind worden gedwongen om het Belgische grondgebied te verlaten. Verweerder heeft op gedetailleerde wijze gemotiveerd dat de echtgenote en het kind van verzoeker in België kunnen blijven terwijl ze het gezinsleven met verzoeker van op afstand verderzetten. Verzoekers kritiek dat hij in dat geval zijn kind niet meer zal kunnen zien, is niet ernstig te noemen. Hij gaat voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat het gezinsleven van op afstand kan worden onderhouden aan de hand van moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind aan zijn vader in het buitenland. Verzoeker brengt geen elementen aan die dit motief kunnen weerleggen. Hij toont niet aan waarom dit in casu onmogelijk zou zijn.

Het betoog van verzoeker dat van zijn echtgenote en hun kind niet kan worden verwacht dat zij zich samen met hem in Turkije vestigen, dat zij de Turkse taal niet machtig zijn, dat ze geen enkele band met Turkije hebben en dat de schoolopleiding in Turkije niet dezelfde kwaliteit biedt als in België, is niet dienstig. De bestreden beslissing heeft immers geenszins tot gevolg dat verzoekers echtgenote en hun kind worden verplicht het Belgische grondgebied te verlaten en verzoeker te volgen naar Turkije. Zij zouden ervoor kunnen opteren om verzoeker te volgen naar zijn land van herkomst, doch zij worden hiertoe geenszins verplicht. Het weze herhaald dat verzoeker niet aantoont waarom hij zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun minderjarig kind niet vanuit zijn land van herkomst van op afstand zou kunnen verderzetten.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat het hoger belang van zijn kind in casu wordt geschonden. Hij zet niet uiteen waarom zijn fysieke aanwezigheid in België en het behoud van zijn verblijfsrecht, ondanks de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, absoluut vereist zijn in het licht van het hoger belang van zijn minderjarig kind. Een schending van de aangevoerde bepalingen uit het IVRK blijkt dan ook niet.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is overgegaan tot een correcte en afdoende belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de belangenafweging die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd met de rechtspraak overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Hij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen zijn belangen en deze van de samenleving. Verzoeker toont niet aan dat verweerder zijn gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft beoordeeld. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN